

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

dereḳ ḥayim

Horovits, Yeshayah

zolqiew, 1802

תקח תשרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744)

פרישת עליה קרח

פריש

פניהם בשנה עכ"ל * וע"ז רומז ג"כ לדקו יחדיו ששכר צמיח
יתנו שניהם בשוף * וע"ז אמר את מי רלותי וכתב סדר"ק רלותי
מלשון עשוק ורלוץ ויונתן חרגוס ית מאן עסקית וית מאן אנשי
ורז"ל דרשו עסקתי באונס רלותי צרלון כו' * ולענין לקיחה בע
פסק דין שני הפרוטים אמת שהבעלי דינין גוחנין כלומר צרלון
אבל לא באונס כי מה להם לעשות כי כן יסדו להם הדיונים ע"כ
אין היתר לזה אלא דוקא בשלוקחין כפירמה שקלצו פוזבי העי
מקדמת דנא וקיימו וקבלו בן בני העיר שיתנו בעלי דינין בשות
אם יצטרכו לאיזה פסק דין מהדיונים והקלוב יותן בשום הן לדיו
של מאס מנה הן לדיו מסך קטן יהיו לדקויתחיו *

ה צוררות זה צורר לו וזה צורר לו ועיין בח"מ סימן י"ג א"ך
הפליג בגנות הצורר המספך בזכות מי שצדדו ביותר כו'
והכלל העולה מדבריו שכל אי מצעלי דינין יליע זכויותו לפני צורר
אלו כרי שיתצדדו זכויות של שניהם בשום כו' ע"כ * וזהו רמז
גם כן לדקו יחדיו ואז ילא האמה וע"ז אמר מיד מי לקחתי כופר
ואעלי עיני מהשני כלומר כך שמעתי זכויות של השני והתבוננו בשם
כמו בזכויות של אותו שצורר אותי :

ו כתב הצ"י בריש פור ח"מ דין אמת לאמיתו שיהיה שום בלב
הדין אם יזכו זה או זה וזהו דבר המסודר ללב אין יוכל
להעמיד זה רק ש"י צ"ה היודע מחשבות וע"כ הולרך שבת קול
לסעיד ויאמר עד וזהו משפטי ה' אמת אלקים נלצ בעדת אל
לכסהוא דן אמת בהחלף דהיינו אמת לאמיתו וכל הדן דין אמת
לאמיתו נעש' שותף להקצ"ה וזהו לדקו יחדיו כזיכול השכינה והוא) :

ז חלב ילמד וכל חלב הירוש ודגן וגומר המלוא מהמזבח
ליחן חלק לכהני'מן המזבח ביותר * וכן אלו הנותני'
פעוה לקופה של לדקס או לעני יתנו מטבע המזבחרת היואלת
צטולאה בלי פיקפוק ולריך מאוד לדקק בזה :

ח אמרתי בסוד פרה ארומה צעומקה אי אפשר לעמוד
מ"מ מה שיכול האדם למלא טעמיט נכונים ימליא
כי הכל אמת אף שצעומקה יש ויש טויות נפלאות * והנה
המיהא הגדולה היא מה שמצדדת הטקאים ומטמאה את
הטהורים

צ אמרתי בסוד פרה ארומה צעומקה אי אפשר לעמוד
מ"מ מה שיכול האדם למלא טעמיט נכונים ימליא
כי הכל אמת אף שצעומקה יש ויש טויות נפלאות * והנה
המיהא הגדולה היא מה שמצדדת הטקאים ומטמאה את
הטהורים

ק אמרתי בסוד פרה ארומה צעומקה אי אפשר לעמוד
מ"מ מה שיכול האדם למלא טעמיט נכונים ימליא
כי הכל אמת אף שצעומקה יש ויש טויות נפלאות * והנה
המיהא הגדולה היא מה שמצדדת הטקאים ומטמאה את
הטהורים

פרשת שלח חקת כח

אמנם לענין דרך חיים הוכחה מוסר יולא מזה
ד"ק רלו"ן לענין מעשה הן לענין תלמוד * לענין תלמוד האדם מחויב
אלו אנו יולך צדקנות האלקיות כפי כמו וצוה מטהר את קומרו ומוככו כי
מטף אחר האלקיות ואז מטהר את הטמא אבל הנכנס צמולא
מנו אז הוא כדואם בני תמה בהקפו ועיניו תשובות וצוה נכון
ע"פ * זהו לענין תלמוד * ולענין מעשה
בבר כחצ הרמז"ם לענין מדות האנושיות שהאדם יולך צמילוע
אמנם אם נטה בקלה אחר אזי ע"ד תשובה לריך לנטות בהסיכו
אלס האחרון עד שיסוצ להמליע * נמלא מי שהוא שלם צמדותיו
דואם לילך בקלה האחרון אזי מטמא טהור * אבל מי בלשה
לקלה ט' והולך לקלה שכנגדו אזי מטהר טמא וק"ל :

צמח וגומר הוא יתחטא בו ציום השלישי וציום
השביעי יטהר וגומר * ים צום הפסוק רמו
דול כי אף צומן שאין אפר פרה יוכל אדם לצטר מ"ע כמדבק
בהחמדת התורה ולומד ומלמד על מנת לשפור ולעשות ולקיים
אבר ארז"ל יומן כל הקצ"ם אלף שנים וכוונתם פי הימים אשר
היו בהחילת הילידה שברא הש"י בצעת ימי צדאטית רומזים לו
אלפים שנה וחד חרוב * ברומז לעולם שכולו שצח כדי שכל יום
מהימים הקלה רמו לאלף שנה * והנה התורה נתנה באלף
השלישי שהוא יום השלישי * והמהחטא ציום השלישי
בלומר שמתחטא ומטהר א"ע מהתורה הנחנה ציום הג' אז ציום
השביעי יטהר כי אז תגמור טהרתו צעה"ב שהוא יום השבת יום
שכולו שבת ואם ח"ו לא יתחטא ציום הג' אזי ציום הז' לא יטהר
כי מי שטרם צערצ שבת יאכל בשבת :

דעת הרמב"ם בחטא מצרע"ה צענין מי מריצה
הוא אשר נטה למדח הפעם בלומרו
צמחו כל המורי דקדק עליו הש"י סיה"א אדכמוסו כועס לפני עדת
ישראל במקום שאין ראוי צו הכעס וכיולא צום צדק האים שהוא
הוא חילל הש"י מפני שמתנועותיו ומדבריו כולם למדים כו' כמו
שכתב בצמנות פרקים להרמז"ם (ו) ושם נחבאר :
ואתה יודע שהאדון הראשונים והאחרונים מרע"ם זאמר
אליו פש"י יען לא האמתם צי להקדישני לעיני בני
אשר אל על אשר מריתם את פי צמי מריצם על אשר לא קדשתם
אזי

פרשת שלח חקת

פרש

שם לא רלם
שם נחשח צם

עתה

תנן צמס

חטאת

לא סו

שהרר

כתיב

צפסוק

דקר' אמר לשו

וצסיפא

אוחי : וחטאו ע"ה הוא פנטה ללד אחד מהקלוות ממעלת המדות
 והוא הסבלנות * כאשר נטס ללד הרגונות באומרו שמעו גא
 המורים * דקדק עליו פס"י פיס"י אדם כמוסו כועס לפני עדת
 ישראל במקום שאין ראוי צו הכעס * וכיולא בזה צדין האים ההוא
 הוא חילל הש"י מפני שמתועותיו ומדבריו כולם נמדים * והיו
 פוקים להגיע בהם אל הלחות העלם הזה והעולם הצבא ואין
 יראה צו הכעס * אבל אמרו בענין מריחתם פי הוא כמו שאבאר *
 והוא שלא היה מדבר עם הכלים * ולא עם מי שאין לרצו עלה *
 אבל עם אנשים * שהקטנים שנצטויהם היתה ביחזקאל בן צווי *
 כמו שזכרנו חכמים כל מה שיאמר לו יעשה ויחנהו * וכאשר
 דאוחו שכעס אחרו שהוא ע"ה ודאי אין עליו פחיתות מלה * ולולא
 שהי' יודע שהש"י כועס עליו בצקסת המצא ושאנחנו הכעסנו
 ית' לא היה כועס * ואנחנו לא מלאנו שהש"י כעס בדברו אליו
 בזה הענין * אבל אמר קח את כמסע והקסל את העדה * והנה
 ילאו מכוונות השער * אבל אחרנו ספק מספיקי החורה שלאמר
 צו דברים רבים * וכשאל פעמים רבים אינו מסתתמא * וראה
 מה שנאמר צו ומה שאמרנו צו אנחנו וכוונתו בזה כשיהי' האדם
 שוקל פעלותיו תמיד ומכווין אל האמליענות יהי' צמדרגה
 העליונה ממדריגת בני אדם * ובזה יחקרב אל * הש"י וישיג
 אל טובו * וזה הדרך השלם שבדרכי העבודה * וכבר זכרנו
 חכמים ז"ל זם הענין וכחצו עליו * ואמרו כל השם אורחותיו
 ומטגית בהם זוכה ורואה ביטועתו של הקב"ה * שנאמר ושם דרך
 אראנו ביטע אלקים * אל תקרא ושם אלא ושם * והסימס הוא
 השיעור והסברא פירש שמסער ומסבר על המליעם עכ"ל *
 ומזה ילמוד האדם להזהר במעלות המדות :

ויעש

משה יחש נחושת ז"ל לרור המור וצפרסת צא אל
 פרעה בענין המוזות והמסקוף פרשתו איך חס
 סקב"ה על הצוד הלוקים יותר מעל כצדו * ולכן הזכיר הש"י
 המוזות בראשונה כנגד משה ואהרן ומסקוף באחרונה כנגד הש"י
 ומשה לא רלח אבל אמר מסקיף בראשונה כנגד השם ואחר כך
 המוזות כנגד וכן בכאן הם דברו באלהים וצמסם ולכן שלח בהם
 נחשים כנגד השם השרפים כנגד משה שהוא כנגד מלאך ושרף *
 ולכן כשחזרנו בחטובה אמר השם עשם לך סרף כלומר צטביל כבודך
 עשה סרף כי כבודי במקומו מונח ואני חס על כבודך יותר מעל כבודי
 ומשה

פרשת שליו חקת מט

הסם לא ראת וחס על כבודו הסם ולא על כבודו וחס ויעש מעט
הם נחשת בסביל כבוד הסם עכ"ל וראה עד סיכן לריק לאסוג
כבוד בחלמיו סכמים ולדיקים :

פרשת בלק

ענתה לך נא ארה לי יוסר האדם במאוד שלא יפתח פיו
לשטן כי אפילו אם מדבר שלא בכוונה ממשיך הדבר
אל עלמו וכן בלק אמר ארה לי פיו הכסילו סלכסוף קילל
אוחו :

תנן במסכת אבות עין טובה ורוח נמוכה ונפש מפלס מחלמיו
של אברהם אבינו עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה
מחלמיו של בלעם הרשע ואלו המדות הם כוללת והם הם
הקנאה והחאוס והכבוד המוליון את האדם מן העולם וטומר
נפשו ירחק

חטאתי כי לא ידעתי לכאורה קשה אם לא ידע איך פא
חטאי שלא האדם מה שהי ראוי לו לידע ולהבין ולא
ידע הוא חייב בדבר כי ע"כ נחן לו הסיי השכל להשכיל ולהבין
אם צדקן בלעם הי' לו להבין כי לא לחנם עשם האחון כך :
והעיקר כי האדם מועד לעולם בין עד בין יסן כי חמיד
לריך להשכיל ולהבין ולראות שלא יארע לו דבר רע

לא הדים און ביעקב וגומר בזה הפסוק הארכתי במאוד
במוסר שאון לא יחשוב בלבו אפילו לא בא לידו מעשה
בחבתי למעלה בחלק בעשרם מאמרו (והם נחבאר)

טהרת מחשבה סבל כי בקיום המאמר בכל דרכיך דעהו
או פסרת מחשבה סבל לא ירא האון בלבו ולא
יעלם במחשבתם :

כתיב לא הדים און ביעקב ולא ראם עמל בישראל ד' אלקיו
עמו וחרועת מלך צו קשה כי הענין בכלל בא כפול
בפסוק עור קשה שלשה לשונות משחנות בסיפא דקרא מרישא
דקרא בריש אמר לשון הצטע ונסיפ' לשון ראיה ברישא
אמר לשון און ובסיפ' לשון עמל בריש' הזכיר שם יעקב
ובסיפא שם ישראל עור יס כפל ושנוי בסיפ' עלמה ה' אלקיו עמו
וחדוש